

Но преди да забележи дѣдо Османъ паритѣ, въ дюкяна влѣзе окжсанъ циганинъ.

— Дѣдо Османе, — помоли се той, — видишъ, голъ съмъ, продай ми тази скжсана антерия. Петдесетъ гроша ще ти платя...

— Бива, — каза дѣдо Османъ. — Дай паритѣ, вземи я! Циганинътъ взе антерията съ паритѣ и замина.

На третята година пакъ дойде султанътъ. Гледа — дѣдо Османъ все такъвъ беденъ.

Ядоса се султанътъ.

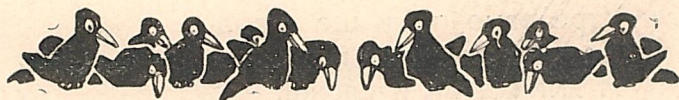
— Слушай, дѣдо Османе, — рече му той, — азъ съмъ султанътъ. Дадохъ ти гжска пълна съ жълтици, ти я хариза на други. Втори пжтъ въ антерията ти пари сложихъ — пакъ не ги видѣ. Искамъ да си богатъ. Излѣзъ сега отвънъ дюкяна, вземи тоягата си и я хвърли колкото ти сила държи — дето падне и още сто пжти по толкова наоколо все твоя земя ще бжде.

Додража на дѣда Османа. Излѣзе вънъ, замахна силно, ала не шѣшъ ли, стрѣхата бѣше низка, тоягата удари кирамидитѣ, падна една кирамида и бухъ! — удари стареца по главата.

Повали се дѣдо Османъ на земята, спомни си запушения чучуръ, дето го сънува и, едва сега проумѣ съня си.

— Тѣй ми било писано, царю честити, — рече той на султана, преди да издѣхне. — Разбрахъ, че каквото Аллахъ е запушилъ, човѣшка ржка не може го отпуши.

Георги Райчевъ.

БАБА ЗИМА.

Разгнѣви се баба зима,
Сипи, сипи снѣгъ, не спира:
Бой човѣшки ще да има —
Менъ ме вкжши не побира.

Ехъ, да мръкне, че да съмне,
Па да припна азъ по двора!
Ще играя доръ се стъмне,
Доде капна отъ умора.

А кога пжкъ слънце пекне,
Та се вдигне кѣмто пладне,
И снѣга ще поомекне —
Тю, че бой тогазъ ще падне!

Некъ се сърди баба зима,
Облаци да гони съ пѣрта! —
Ужъ се сърди, а ми кима —
И вѣвъ кжши ме не свѣрта!

Ив. Кириловъ.